Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 46 0 Rs 094792 20 Rsž
Novi Travnik, 30.12.2020. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Suada Kahrić, kao predsjednica vijeća, Senad Begović i Mirjana Grubešić kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja J.B. rođ. H. kći S. iz B., ... , zastupana po punomoćnicima Husejnbegović Esmi i Rustempašić Safetu, advokatima iz Zajedničke advokatske kancelarije u Bugojnu, protiv tuženog JKP „Vodovod i kanalizacija“ d.o.o. Bugojno, ul. Slobode bb, zastupan po S.R., uposlenici tuženog, radi potraživanja iz radnog odnosa, vrijednost spora 3.400,00 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj na presude Općinskog suda u Bugojnu, broj: 46 0 Rs 094792 19 Rs od 28.07.2020. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 30.12.2020. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se djelomično uvažava i to u odluci o naknadi za korištenje godišnjeg odmora, tako da se u ovom dijelu preinačava presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 094792 19 Rs od 28.07.2020. godine i to tako da se obvezuje tuženi da tužitelju po ovom osnovu za 2016. godinu isplati iznos od 418,50 KM, za 2017. godinu isplati iznos od 431,50 KM i za 2018. godinu isplati iznos od 446,50 KM, dok se u preostalom dijelu žalba tuženog odbija kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđuje.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.053,00 KM kao neosnovan.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda u prvom stavu izreke obavezan je tuženi da tužiteljici na ime razlike plaće za period 04.09.2016. godine - 31.01.2020. godine isplati iznos od 4.894,63 KM, na ime naknade za korištenje godišnjeg odmora za 2016. godinu iznos od 758,13 KM, na ime naknade za korištenje godišnjeg odmora za 2017. godinu iznos od 762,25 KM, na ime naknade za korištenje godišnjeg odmora za 2018. godinu iznos od 769,07 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe, do konačne isplate, kao i da tužiteljici kod FZ PIO/MIO – KAS Travnik izvrši uplatu razlike doprinosa za PIO/MIO za period 01.01.2012. godine – 31.01.2020. godine u iznosu od

4.262,45 KM, te da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.604,00 KM, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv prvostepene presude žalbu je blagovremeno izjavio tuženi, zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešnog utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži, prvostepenu presudu ukine i uputi predmet prvostepenom sudu na ponovni postupak ili preinači prvostepenu presudu tako što će tužbeni zahtjev odbiti u cijelosti. U žalbi obrazlaže da je sud cijenio samo navode tužitelja i u cijelosti im poklonio vjeru, pri tome uopšte ne cijeneći i ne pridajući značaj dokazima tužene strane, u kojim se navodi da je tužitelju isplaćivao plaće u skladu sa potpisanim Ugovorom o radu, kojim je tužitelj svjesno prihvatio visinu koeficijenta plaće, te grupu složenosti poslova i neto satnicu, koju je tuženi tužitelju isplaćivao shodno financijskim mogućnostima, primjenom odredaba člana 43. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i zaposlenika u oblasti komunalne privrede. Tuženi je prilikom izrade Pravilnika o plaćama u Komisiji za izradu Pravilnika, imenovao kao člana predsjednika sindikalne organizacije i u dogovoru sa istim odredio koeficijent plaće i neto satnicu. Također u žalbi navodi da sud nije moga prihvatiti zahtjev tužitelja za isplatu regresa za 2017. godinu, jer je tuženi u 2016. godini poslovao negativno, te da je sud trebao imati u vidu da tužitelju pripada regres u iznosu od 50% neto plaće isplaćene u F BiH a ne iznos od 70%. Nadalje u žalbi ističe da se razlika doprinosa za PIO/MIO, ne može izvršiti bez uplate doprinosa za zdravstvo i nezaposlenost, te da sud nije mogao dosuditi samo ove doprinose. Na kraju navodi da je potrebno uzeti u obzir činjenicu da tužena kao poduzeće koje se bavi komunalnom djelatnošću na području Federacije BiH, posluju u otežanim uslovima, da menadžment tuženog samo uz izuzetne napore uspijeva da obezbijedi plaću, a koje su opet iznad prosječnih čega je tužitelj svakako svjestan, te iz razloga da je tuženi koristeći maksimalno svoje mogućnosti, obzirom na uslove u kojima posluje, neodobrene cijene od strane općinskog vijeća za povećanje komunalnih usluga, isplaćivao tužitelju plaće, te ostale naknade obuhvaćene tužbenim zahtjevom, u skladu sa ugovorom o radu, koji je tužitelj dobrovoljno potpisao.

U odgovoru na žalbu tužitelj osporava sve žalbene navode tuženog i predlaže da se njegova žalba odbije kao neosnovana.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u onom dijelu u kome se žalbom pobija, u granicama razloga iz žalbe, kao i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalba je djelomično osnovana.

Među parničnim strankama je nesporno da je tužiteljica zaposlenik tuženog po osnovu zaključenog Ugovora o radu od 11.03.2010. godine, da je raspoređen na

radno mjesto “glavni knjigovođa i operator na AOP-u”, da je navedenim Ugovorom o radu ugovoreno da će se tužiteljici isplaćivati osnovna plaća IV grupe složenosti poslova sa koeficijentom 2,40 koji će se pomnožiti sa najnižom neto satnicom koja se bude primjenjivala u skladu sa važećim propisima Kolektivnog ugovora o pravima i obvezama zaposlenika u oblasti komunalne privrede, a članom 10. Ugovora o radu ugovoreno pravo tužiteljice kao zaposlenika na novčanu naknadu za korištenje godišnjeg odmora u visini najmanje 70 % plaće zaposlenika ili jedne prosječne neto plaće u Federaciji BiH u prethodna tri mjeseca prema posljednjim objavljenim podacima Federalnog zavoda za statistiku, ovisno od toga što je za zaposlenika povoljnije.

Među parničnim strankama je sporno da li se na utužena potraživanja tužiteljice ima primijeniti Ugovor o radu od 11.03.2010. godine ili Okvirni kolektivni ugovor o pravima i obvezama poslodavaca i radnika u oblasti komunalne privrede za teritoriju Federacije BiH („Sl. novine F BiH“ br. 79/16).

Neosnovani su žalbeni navodi tužene koji se odnose na potraživanje razlike plaće i doprinosa za utuženi period. Naime, iz stanja spisa proizilazi da je tužena u svome završnom izlaganju na raspravi održanoj 22.06.2020. godine upravo predložila da sud u pogledu isplate razlike plaće i doprinosa za utuženi period donese svoju presudu u skladu sa preciziranim i dopunjenim nalazom vještaka finansijske struke od 06.06.2020. godine, a što je prvostepeni sud upravo i učinio i donio prvostepenu presudu kojom je obavezao tuženog da na ime razlike isplaćenih plaća isplati tužitelju iznos od 4.894,63 KM te iznos od 4.262,45 KM na ime razlike doprinosa. Dusuđena razlika plaća i doprinosa za PIO/MIO donesena je na osnovu dopunjenog nalaza vještaka tj. u iznosima koje je vještak naveo u svojoj Rekapitulaciji I i u Rekapitulaciji II.
Po nalaženju ovog suda, osnovanost tužbenog zahtjeva tužitelja za isplatu utuženih potraživanja može se procjenjivati primjenom odgovarajućih odredaba Okvirnog kolektivnog ugovora o pravima i obvezama poslodavca i radnika u oblasti komunalne privrede za teritoriju Federacije BiH, kao relevantnog materijalno pravnog propisa.
Prema odredbi člana 12. Okvirnog kolektivnog ugovora o pravima i obvezama poslodavca i radnika u oblasti komunalne privrede za teritoriju Federacije BiH osnovna plaća je novčani iznos koji je poslodavac dužan isplatiti radniku za rad sa punim radnim vremenom i normalnim uvjetima rada za odgovarajući posao u skladu sa posebnim zakonom, granskim kolektivnim ugovorom, pojedinčanim kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu. Prema članu 13. navedenog Okvirnog kolektivnog ugovora najniža satnica za radnike iz oblasti komunalne privrede u Federaciji BiH ne može biti manja od satnice utvrđene Općim kolektivnim ugovorom za teritoriju Federacije BiH. Prema članu 7. Općeg kolektivnog ugovora za teritoriju Federacije BiH (“Sl. novine F BiH” br. 48/16), najniža satnica za 2016. godinu, prije oporezivanja, ne može biti manja od 2,31 KM i ona se primjenjuje i za narednu godinu ili do postizanja dogovora iz stava 1. ovog člana. Iz nalaza i mišljenja vještaka financijske struke vidljivo je za obračun razlike plaća u utuženom periodu primjenjena satnica od 2,31 i utvrđena razlika manje

isplaćene plaće u iznosu od 4.894,63 KM, koji iznos je pobijanom presudom pravilno dosuđen tužiteljici. Stoga se žalba tuženog u ovom dijelu iskazuje kao neosnovana, te je prvostepena presuda u tom dijelu, kao i u dijelu dosuđene razlike pripadajućih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje potvrđena primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku. Nadalje neosnovani su navodi tuženog da sud nije mogao dosuditi tužiteljici razliku doprinosa za PIO/MIO jer se ista ne može izvršiti bez uplate doprinosa za zdravstveno osiguranje i nezaposlenost. Naime, tužiteljica je tražio samo uplatu doprinosa za PIO/MIO a ne i uplatu ostalih doprinosa, te je prvostepeni sud pravilno postupio kada je odlučio samo u okviru postavljenog tužbenog zahtjeva shodno odredbi člana 2. st. 1 ZPP-a, a pitanje uplate doprinosa za PIO/MIO tuženi može izvršiti dobrovoljno ili u izvršnom postupku po pravosnažnoj presudi, pa su ovi žalbeni navodi tuženog paušalni i shodno tome neosnovani.
Ostali navodi žalbe nisu bili od značaja niti uticaja za drugačiju odluku suda u ovom dijelu.

Nasuprot tomu, žalbom tuženog se opravdano ukazuje da je prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je pozivajući se na povoljnije pravo iz odredbe člana 19. stav 3. Zakona o radu, neisplaćenu naknadu za korištenje godišnjeg odmora tužiteljici dosudio prema obračunu vještaka koji je izvršen primjenom Ugovora o radu koji je tužitelj zaključio sa tuženim 11.03.2010. godine. (rekapitulacija 1 iz nalaza i mišljenja vještaka).

Naime, odredbom člana 21. Okvirnog kolektivnog ugovora o pravima i obvezama poslodavca i radnika u oblasti komunalne privrede za teritoriju Federacije BiH (kao relevantnog materijalno pravnog propisa) propisano je da radnik ima pravo na regres za korištenje godišnjeg odmora, da se kolektivnim ugovorima na nivou kantona, grada, općine i pojedinačnim kolektivnim ugovorima utvrđuje visina regresa, i ukoliko nije utvrđena visina regresa u navedenim aktima, poslodavac je obvezan isplatiti radniku regres u visini od najmanje 50 % prosječne neto plaće u Federaciji BiH u prethodna tri mjeseca prema posljednjim objavljenim podacima Federalnog zavoda za statistiku. Kako visina regresa nije utvrđena aktima koje predviđa član 21. Okvirnog kolektivnog ugovora o pravima i obvezama poslodavca i radnika u oblasti komunalne privrede za teritoriju Federacije BiH, to tužitelju naknada neisplaćenog regresa za utužene godine pripada prema obračunu vještaka koji je izvršen primjenom elemenata i mjerila iz člana 21. Okvirnog kolektivnog ugovora o pravima i obvezama poslodavca i radnika u oblasti komunalne privrede za teritoriju Federacije BiH (prva varijanta iz nalaza i mišljenja vještaka). Stoga je žalba tuženog uvažena i prvostupanjska presuda u ovom dijelu preinačena primjenom odredbe člana 229. stav 1. točka 4. Zakona o parničnom postupku, te je tužiteljici naknada za korištenje godišnjeg odmora za 2016. godinu dosuđena u iznosu od 418,50 KM, za 2017. godinu u iznosu od 431,50 KM i za 2018. godinu u iznosu od 446,50 KM. Kako je članom 21. Okvirnog kolektivnog ugovora o pravima i obvezama poslodavca i radnika u oblasti komunalne privrede za teritoriju Federacije BiH propisano da pravo na

naknadu regresa nije uvjetovano sa pozitivnim poslovanjem poslodavca u prethodnoj godini, to su u tom pravcu neosnovani navodi žalbe tuženog.

Zahtjev tužiteljice za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.053,00 KM odbijen je kao neosnovan jer ova radnja nije bila nužna za vođenje postupka.

Predsjednica vijeća
Suada Kahrić